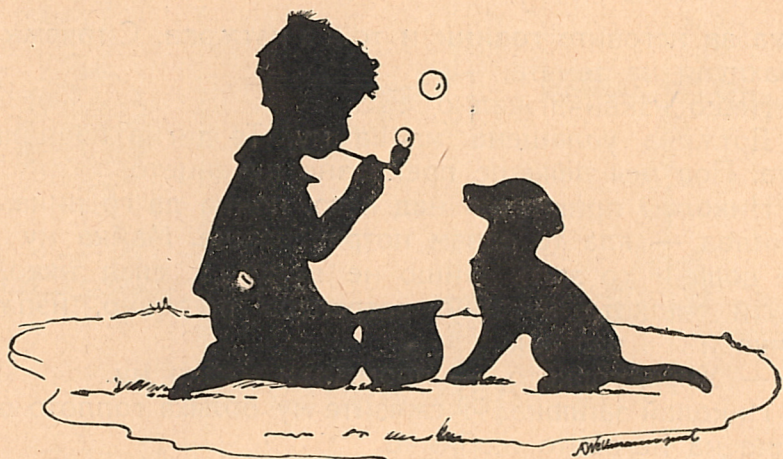

Розка

Розка — кждраво, жжлто куче, не по-голямо от заек — беше вржстница на 8-годишния Николай. Той я много обичаше. Тя беше негова неразделна другарка. По цели дни той играеше с нея и я научи да служи, да проси захар и да се прекатурва през глава. Всичко това тя вършеше по команда и най-търпеливо.

Пролетта Розка стана майка на едно само кученце, което досущ приличаше на нея. И то изведнаж стана любимче на Николай. По цял ден стоеше той над леглото му в празната ясла на обора, милваше го и му се радваше.

Кученцето бързо растеше и се опитваше да изскочи из високата ясла. Николай все се боеше, че то ще падне и ще се убие. И всякога, щом се върнеше от училището, тичаше първом при яслата, за да види дали е там неговото любимче.

Една привечер — Николай пак влезе в обора да помилва и се понарадва на малкото кученце. Ала тоя път завари яслата праздна. Мина му през ума, че са го откраднали и старателно почна да го дири. Нийде го нямаше. След като потърси из всички жгли, нажърна най-после и зад изправената до стената стара врата. И, за да види по-добре, опита се да я отмести. Ала тя беше